

L'HOSPITAL

Tot va començar aquella fatídica nit. Encara hi ha nits a les que al meu cap ressonen aquelles veus que no em deixen dormir, sols de pensar-ho em recorre una esgarripança a l'esquena. Se'm glaça la sang. Sóc Xavi Casany i vos vaig a contar la meva història.

Aquell dia estava tota la colla reunida, Jordi, Miquel, Marc i jo a la casa de Miquel jugant a baralla. No era gaire divertit però l'avorriment començava a augmentar i no sabiem que fer. Així doncs comencem a pensar que podem fer. Miquel proposa anar a veure un museu o alguna cosa per l'estil, les seues idees van ser ràpidament descartades i en contraposició, Marc va suggerir explorar algun lloc abandonat, Jordi va proposar anar a una vella fàbrica que hi havia a prop. Tos quatre ben decidits es van dirigir a aquella fàbrica, un edifici un tant brut ple de pintades i amb nombrosos pots d'espray escampats per terra. La porta estava coberta amb un tabic i després de donar un cop d'ull al edifici van conclure en que no hi havia forma d'entrar-hi.

En Miquel va proposar tornar a casa ja que prompte cauria la nit. Pel camí vaig suggerir passar pel vell hospital que era prop de les vies del tren - A dia d'avui encara en penedisc d'aquella decisió -

Una vegada allà, després de caminar una estona vora via, ens vam trobar amb un edifici mig enderrocat i un tant tètric. La porta tancada ja era un clar indicador que no deuriem ser allà. Després d'una curta inspecció en Miquel va descobrir una escletxa prou ampla per poder-hi passar, no s'ho vam pensar gens, entrarem en busca d'aventura sense saber que ens esperava dins.

L'hospital ja feia decades que estava en desús. Les rates corrien pels passadissos i els pardals havien fet niu. Primer vam escodrinyar la part de baix fins que vam trobar les escales. En pujar dalt varem arribar a la planta de pediatria, una atmósfera tenebrosa ens envoltava, ja no escoltàvem els soroll dels animals, sols els nostres passos. Una risa

infantil va interrompre el tens silenci, ens vam girar tots cap enrere sorpresos, ningú entenia res. Van donar per suposat que havia sigut Jordi i ens estava gastant una broma pesada. Continuem avançant pel passadís.

Miquel i jo varem entrar en una habitació i no hi havien quasi coses però, pobre de mi, em va picar la curiositat i em vaig dirigir a una porta al final de l'habitació. En obrir-la, vaig trobar una dutxa, un espill i un vàter però el que més en va cridar l'atenció fou un petit ós de peluix que semblava mirar-me als ulls.

Vaig decidir que li'l duria a la meua germana, estava segur que li faria molta il·lusió. Una volta el vaig tindre a les mans, un calfred em va recórrer l'esquena, se'm va glaçar la sang. Una mà en va tapar la boca una altra va arrapar el braç, i abans que pogués cridar, vaig perdre la consciència. Durant aquells segons vaig veure una estància completament blanca i una ombra petita que s'apropava i quan es va llançar damunt meua, vaig tornar al mon i al intentar alçar-me vaig sentir altra volta la pressió d'aquell ser. Estava estirant del peluix però amb una força prou feble com si fos una xiqueta petita. I d'una estirada el vaig agafar.

Aleshores Miquel va veure com estava tirat al terra, amb un peluix a la mà i un arrap al braç.

-Que t'ha passat tio? Estàs bé?

-Si, no és res... crec.

Li-ho vaig explicar tant bé com vaig poder i sorprenentment em va creure. Miquel em va ajudar a alçar-me, però no vaig poder evitar notar com ell també mirava l'ós de peluix amb una mescla d'incomoditat i curiositat. Era com si l'objecte tingués alguna cosa estranya, com si, en lloc de ser un simple joguet, tingués una presència pròpia. El vaig guardar a la motxilla ràpidament, més per desfer-me de la sensació que per altra cosa i oblidar aquells pensaments.

Quan vam sortir de l'habitació, Marc i Jordi ja estaven al pasadís, mirant nerviosos cap a les escales.

-On heu estat? Hem escoltat sorolls... no era cap broma, tio. Algú altre està aquí. - va dir Marc.

Els quatre ens vam mirar sense saber que dir. El silenci del lloc, abans només incòmode, ara es feia insuportable. En Jordi va suggerir que se'n anarem, però en Marc, com sempre, volia continuar explorant.

-Només una mica més, val? Potser trobem alguna cosa interessant. És l'última planta. Després marxem, ho promet.

Cap de nosaltres tenia massa ganes de quedar-se però, vam acceptar. Els passos ressonaven al llarg dels pasadissos mentre pujàvem les escales cap a la tercera planta, la més alta. Quan vam arribar, ens vam adonar que aquí l'ambient era diferent. Feia més fred. Hi havia una olor estranya, a humitat.

El pasadís era llarg i estret, i les portes de les habitacions estaven totes obertes, amb la llum de la lluna que colava per les finestres trencades. Semblava que les ombres es movien entre els reflexos. De sobte, vam escoltar de nou aquella rialla infantil, aquesta vegada més forta i clara, com si vingués d'una de les habitacions al final del pasadís.

-Això ja no fa gràcia, Marc! - va cridar en Jordi, pensant que era una altra broma.

Però Marc ens va mirar, seriós i amb cara de por. - Jo no he fet res...

Ens vam quedar quietes, indecisos. Va ser llavors quan, enfront nostra, una porta al final del pasadís es va obrir lentament, amb un cruixit llarg i agònic. A l'interior, no es veia res més que foscor. Alguna cosa es va moure dins. Alguna cosa... petita. I llavors, ho vam veure. Una figura que semblava la d'una nena, amb els cabells llargs i negres i uns ulls blaus. Estava asseguda a terra, mirant cap a nosaltres amb el cap inclinat. Als seus braços... sostenia un altre ós de peluix idèntic al que jo havia trobat abans.

No sé com, però vaig sentir una força que em va obligar a retrocedir. Vaig agafar en Marc pel braç i el vaig estirar.

-MARXEM! - vaig cridar desesperat.

Però abans que pogués fer res més, la nena va aixecar el cap. Els seus ulls blaus es van tornar foscos de cop i volta. I va començar a riure, la mateixa rialla que havíem escoltat abans, però aquesta vegada més forta i més tenebrosa.

Els quatre vam baixar les escales xocant contra les parets, fins que vam arribar a l'escletxa per on havíem entrat. Cap de nosaltres va mirar enrere. Només volíem sortir d'allà.

Quan vam ser fora, vam córrer fins que ens vam quedar sense força, a una bona distància de l'hospital. Ens vam asseure a terra, esbufegant i mirant-nos els uns als altres. Ningú deia res, però tots teníem la mateixa pregunta al cap: Què dimonis acaba de passar?

Quan vaig obrir la motxilla per beure una mica d'aigua, em vaig adonar que l'ós de peluix que havia agafat ja no hi era. Havia desaparegut. I, al seu lloc, hi havia una nota arrugada, amb una única paraula escrita: "Tornaràs..."

Des de llavors, aquelles rialles i aquella presència no han deixat de perseguir-me als meus malsons. I el pitjor de tot... és que sé que encara queda alguna cosa pendent dins d'aquell hospital. Aquesta és la meua història.